

ĐIỀU KHÔNG TÍNH TRƯỚC

Tôi chuẩn bị đánh nhau.

Thoạt đầu tôi định lấy con dao của mẹ tôi làm vũ khí nhưng khi sờ đến cái lưỡi thép to bản và mát lạnh của nó tôi đâm ra sờ sợ làm sao! Con dao bén ngọt này vung lên một phát là chặt đứt tay địch thủ như chơi, có khi lại đứt phăng cả cổ không chừng! Eo ơi, sợ quá!

Tôi không lấy con dao nữa. Tôi vào phòng chị Hồng và tìm thấy cái kéo. Tôi mân mê cái kéo một hồi. Rồi lại bỏ xuống. Cái kéo nhọn quá, mà tôi thì lại không dám đâm thủng bụng thằng Nghi. Tôi chỉ muốn “giã” cho nó một trận đau thật đau thôi. Phải đánh cho nó chừa cái tật ăn gian.

Chả là cách đây năm hôm, trong trận bóng giao hữu giữa lớp tôi và lớp nó nhân dịp kết thúc năm học, khi nhận được đường chuyền của thằng Phước, tôi lướt xuống sút vào gôn đội nó một quả tuyệt đẹp thì nó la toáng lên bảo tôi bị việt vị. Rõ ràng khi tôi nhận bóng thì trước mặt tôi còn đến hai hậu vệ của đội nó, vậy mà thằng Nghi cứ khăng khăng không công nhận bàn thắng của tôi. Úc nhất là lúc đó bên tôi đang bị dẫn trước một bàn. Thế là hai bên bỏ mặc trái bóng nằm lăn lóc trên sân, xúm lại cãi cọ. Rốt cuộc, không ai chịu ai, hai bên đều gom mũ áo giày dép hăm hực ra về.

Đã vậy, trước khi bỏ đi thằng Nghi còn nhe răng trêu tôi:

- Lần sau đừng “ăn cắp trứng gà” nữa nghen!

Ý nó bảo tôi giỏi tài nấp sẵn ở sân đối phương để rình cơ hội ghi bàn “bất hợp pháp”. Trong khi bọn tôi giận tím mặt thì phe thằng Nghi cười lên hô hô.

“Được rồi, nếu mày muốn gây sự, ông sẽ cho mày biết tay!” - Tôi lẩm bẩm trong miệng và tiếp tục đi tìm “vũ khí”. Tôi lục lọi ngăn kéo của chị Hiền. Ngăn kéo của chị Hiền chỉ toàn là bánh kẹo và trái cây, chẳng có thứ nào dùng để đánh nhau cả. Chẳng lẽ lại dùng trái cây chọi địch thủ?

Cuối cùng tôi tìm thấy “vũ khí” trong hòm đồ nghề của anh Nghĩa. Thoạt đầu, tôi định lấy cây búa, nhưng khi sờ rầm cục sát cận thận, tôi biết đầu thằng Nghi không thể chịu đựng nổi một “vũ khí” như thế này. Thế là rốt cuộc tôi chọn cái kềm. Thật chả có thứ “vũ khí” nào lý tưởng hơn. Nó vừa nhẹ vừa gọn, cất trong túi quần chả có chú công an nào phát hiện ra. Nó cũng chẳng làm địch thủ thủng bụng hay đứt đầu. Khi vật ngã thằng Nghi xuống đất, tôi sẽ rút kềm ra kẹp vào bắp vế nó cho nó sợ chơi. Thật là tuyệt!

Tôi đang lấy giấy nhám đánh bóng cái kềm thì thằng Phú, cháu tôi mới năm tuổi, sà lại:

- Cậu làm gì đấy?

- Cậu chuẩn bị đi đánh nhau.

Nó trố mắt:

- Đánh nhau à?

- Ừ, đánh nhau.

- Đánh nhau thật hả cậu? - Nó lại hỏi.

- Chứ chả lẽ đánh chơi!

- Cậu đánh nhau với ai vậy?

- À... à... cậu đánh nhau với... một tên khổng lồ.

Nó rụt vai:

- Eo ôi! Tên khổng lồ! Cháu sợ lắm!

Tôi nghiêng răng:

- Cậu sẽ chặt đầu nó đem về cho cháu xem!

- Thế cậu đã có viên ngọc chưa?

Tôi ngạc nhiên:

- Viên ngọc nào?

- Viên ngọc dùng để ngậm trong miệng cho tên khổng lồ không nhìn thấy mình ấy mà! Như trong truyện ấy!

- À... cậu cóc cần viên ngọc, cậu sẽ dùng cái kềm này bẻ răng nó.

Thằng bé tỏ vẻ ngờ vực:

- Răng nó dài lắm, cậu bẻ không nổi đâu!

- Nổi!

- Không nổi! Nó sẽ ăn thịt cậu mất!

Sự bướng bỉnh của thằng cháu khiến tôi nổi đóa;

- Chính cậu mới là người ăn thịt nó! Thôi, mày đi chơi đi, đừng quấy rầy tao nữa! Không khéo tao cho một đá bây giờ! Đi!

Tôi vung cái kềm lên khiến thằng cháu ôm đầu chạy mất. Vừa chạy nó vừa méu máo:

- Cháu méc mẹ cho coi!

- Cho mày méc!

Thật là xúi quẩy! Chưa ra trận đã có người trù ẻo rồi!

Tôi cảm tờ giấy nhám lên thì thằng Phước tới:

- Mày làm gì vậy? Định sửa xe hả?

Tôi nhún vai:

- Sửa xe cái khí mốc! Tao đang định đi đánh nhau với thằng Nghi!

Phước nheo mắt:

- Đánh nhau bằng cái kèm này à?

Nghe giọng điệu của nó, tôi khịt mũi:

- Kèm mà đánh nhau cái quái gì! Vũ khí của tao cất trong tủ kia! Ác lắm!

Phước tò mò:

- Gì vậy?

- Vũ khí hoá học! Rồi mày sẽ biết! Chiều nay mày có đi đánh nhau với tao không?

Phước tỏ vẻ đắn đo:

- Đánh nhau đấy à?

Tôi khích:

- Chẳng lẽ mày sợ thằng Nghi! Chính nó đã ăn gian trận bóng hôm nọ, lại còn chọc tức tụi mình nữa! Bỏ qua sao được!

Phước bị tôi khích tướng, bèn gật đầu:

- Đánh thì đánh! Tao mà sợ nó!

- Nhưng đi đánh nhau phải có vũ khí! - Tôi lên giọng đàn anh - Mày có súng không?

Phước tròn mắt:

- Súng hả? Tao làm gì có súng!

Tôi nhăn mặt:

- Không có súng mà đánh nhau quái gì! Thế mày có lựu đạn không?

Phước rụt cổ:

- Eo ơi, lựu đạn nó nổ một phát thì banh xác cả lũ! Tao sợ lắm!

- Sợ thì đánh nhau thế quái nào được! Thế mày có gì nào? Có dao găm không?

- Không! Tao chẳng có vũ khí gì cả! Tao chỉ muốn chơi nhau bằng tay thôi!

- Hừ, vậy mà cũng gọi là đánh nhau! Một người lính gương mẫu bao giờ ra trận cũng mang theo vũ khí, mày hiểu không? Mày nhớ kỹ lại đi, ở nhà có vũ khí gì nào?

Phước “nhớ kỹ” một lát rồi reo lên:

- À, tao có cái ná thun, được không mày?

Tôi gật gù:

- Giàn thun chỉ để đánh nhau với bọn trẻ con thôi! Nhưng mà thôi, cũng được! Thế chiều nay mày nấp trong bụi cây ở ngã tư đó. Tao sẽ nói chuyện với nó. Mày nhớ theo dõi, khi nào tao vung tay lên khỏi đầu, mày sẽ bắn vô bụng nó. Lúc đó, tao sẽ rút... vũ khí hóa học trong túi quần ra, xịt vào người nó, thế là nó lăn đùng ra đất.

Phước hồi hộp:

- Rồi sao nữa?

- Còn sao nữa! Nó chết chứ sao! Vũ khí hóa học xịt vào người, ai mà chịu nổi!

Phước tái mặt:

- Thôi, thôi, tao không đi với mày đâu! Đánh nhau mà chết người, tao sợ lắm!

Tôi tặc lưỡi:

- Đã đánh nhau thì phải có người sống kẻ chết chứ! Nhưng mà thôi, nếu mày sợ quá thì tao chỉ xịt què chân nó thôi, tao cho nó khỏi đá bóng luôn!

Trước khi về Phước còn năn nỉ tôi:

- Mày nhớ xịt vũ khí hóa học gì đó ít ít thôi nghen, cho nó đi cà nhắc chừng ba bữa thôi!

Chiều đó, tôi và Phước nấp sẵn trong bụi cây ở ngã tư. Trong khi chờ đợi, tôi dặn nó đủ thứ “kỹ luật chiến trường”, nào phải giương súng... thun ra làm sao, nín thở như thế nào. Phước nghe theo răm rắp. Còn nó thì cứ luôn mồm dặn tôi nhớ xịt vũ khí hóa học ít ít một chút. Nó sợ tôi làm thằng Nghi què chân suốt đời.

Khi thấy bóng thằng Nghi xuất hiện từ xa, tôi bước ra chặn giữa đường.

Thấy tôi Nghi reo lên:

- Ủa, mày đi đâu đó? Tao đang đi tìm mày nè.

Chết cha! Vậy là nó đã chuẩn bị rồi! Chẳng biết nó đem theo vũ khí gì? Tôi thót bụng, hỏi:

- Mày tìm tao chi vậy?

Nghi thò tay vào túi quần. Thấy vậy, tôi cũng cho tay vào túi quần nắm chặt cái kềm, sẵn sàng đối phó.

Té ra “vũ khí” của Nghi là một cuốn sách nhỏ. Nó đưa sách cho tôi:

- Đây là cuốn luật bóng đá của anh tao. Cho mày mượn đọc để mai mốt đá bóng mình khỏi phải cãi nhau nữa! Trong đó có ghi rõ luật việt vị nữa đó!

Tôi đang ngỡ ngác thì Nghi lấy trong túi áo ra mấy tờ giấy, huơ lên:

- Đi xem phim không?

- Vé xem phim hả?

- Ừ, bạn chị tao cho ba vé, chị tao không đi nên cho tao. Phim “Trộm mắt phật” hay lắm nhen mà!

- Đưa tao xem nào!

Tôi nói và rút tay ra khỏi túi quần, vô tình tôi lại lôi ra cả cái kèm.

- Mày đem kèm đi đâu vậy? - Nghi tò mò.

- À... à, lúc nãy tao sửa xe, rồi bỏ quên trong túi.

Nghi trầm trồ:

- Cái kèm bóng quá hén! Mày cho tao mượn đi, xe tao cũng đang sút mấy con ốc.

Tôi đưa cái kèm cho Nghi và liếc lại phía bụi cây. Phước đang nhấp nhòm trong đó, tôi thấy đầu nó nhô lên hụp xuống liên hồi. Thấy tôi đưa “vũ khí hóa học” cho địch thủ nó càng hồi hộp hơn. Nó giương ná thun lên ra ý hỏi, tôi bèn khoát tay bảo thôi. Nhưng chắc nó tưởng tôi ra hiệu “khai hỏa”, liền kéo thật căng sợi thun, chuẩn bị bắn. Tôi hoảng hốt vội nhảy tới một bước, đứng chắn giữa nó và Nghi. Thấy điệu bộ lạ lùng của tôi, Nghi thắc mắc:

- Mày làm gì vậy?

- À... không! - Tôi ấp úng.

Nghi nhìn về phía bụi cây:

- Có gì đằng đó vậy?

Biết không thể giấu được, tôi đành đáp:

- Thằng Phước! Nó đang rình bắn chim!

Và tôi quay về phía bụi cây la lớn:

- Ra đi Phước ơi! Con chim của mày bay mất rồi!

Phước cầm giàn thun lò dò bước ra:

- Tụi mày nói chuyện lớn quá làm con chim bay mất, uổng thiệt!

Nghi vỗ vai nó an ủi:

- Thôi, bỏ con chim đi! Bây giờ ba đưa mình đi xem phim “Trộm mắt phật”.

Phước khịt mũi:

- Phim hay không mà?

- Tuyệt! Có hoàng đế Ama và tên trộm Abu, hay lắm!

- Hai tay này đánh nhau hả?

Nghi ngơ ngạc:

- Đánh nhau gì?

- Thì đánh nhau chứ đánh nhau gì! Đánh nhau bằng “vũ khí hóa học” đó!

Nói xong, Phước nhìn tôi cười hích hích khiến tôi đỏ cả mặt.

Nghi chẳng hiểu gì cả, nó choàng vai tôi và Phước kéo đi:

- Không có đánh nhau đâu! Hai nhân vật này là bạn thân với nhau, một tình bạn chân thành và tuyệt đẹp!

Nắng chiều hắt bóng ba đứa xuống mặt đường thành một khối, giống như người khổng lồ trong chuyện cổ, người khổng lồ mà cháu tôi đã nói “cậu không thắng nổi đâu”.